

De Uitvreter, Titaantjes, Dichtertje, Mene Tekel

Nescio

Download now

Read Online ➔

De Uitvreter, Titaantjes, Dichtertje, Mene Tekel

Nescio

De Uitvreter, Titaantjes, Dichtertje, Mene Tekel Nescio

De drie verhalen De uitvreter, Titaantjes en Dichtertje werden tijdens het leven van Nescio (pseudoniem van J.H.F. Grönloh) slechts enkele malen herdrukt, de laatste keer samen met het in 1946 verschenen Mene Tekel. Intussen behoren deze vertellingen met de zo eigen relativiserende en melancholieke kijk op idealen, hoge verwachtingen en wereldbestormers tot het mooiste uit de schatkamer van de Nederlandse literatuur. Jongens waren we, maar aardige jongens. Al zeg ik t zelf. We zijn nu veel wijzer, stakkerig wijs zijn we, behalve Bavink, die mal geworden is.

De Uitvreter, Titaantjes, Dichtertje, Mene Tekel Details

Date : Published 1987 by Nijgh & Van Ditmar (first published 1918)

ISBN : 9789023656784

Author : Nescio

Format : Paperback 157 pages

Genre : Fiction, European Literature, Dutch Literature, Literature, Classics

 [Download De Uitvreter, Titaantjes, Dichtertje, Mene Tekel ...pdf](#)

 [Read Online De Uitvreter, Titaantjes, Dichtertje, Mene Tekel ...pdf](#)

Download and Read Free Online De Uitvreter, Titaantjes, Dichtertje, Mene Tekel Nescio

From Reader Review *De Uitvreter*, *Titaantjes*, *Dichtertje*, *Mene Tekel* for online ebook

Matthijs Aukema says

Nescio schreef verhalend, in verleden tijd en in spreektaal korte verhalen met korte hoofdstukken over jonge jongens die de wereld kwamen veroveren, maar nog niet echt wisten hoe. En uiteindelijk, bij het volwassen worden, haalt de realiteit de jongens dan ook in. 'Jongens waren we, maar aardige jongens' is uitgegroeid tot een van de bekendste beginzinnen van de Nederlandse literatuur, en het vat de verhalen (met name *Titaantjes* en *De uitvreter*; wat mij betreft ook de twee sterkste verhalen) goed samen. Jammer dat ze hun onbestemde dromen niet waar konden maken (zeker Japi en Bavink eindigen tragisch), maar gelukkig zijn er altijd weer nieuwe *Titaantjes* in die mooie tijd van adolescentie. Dat is ook meer dan 100 jaar later niet anders.

Lia says

Met *De uitvreter* als allermooiste boek ooit. Ik ga er niks over zeggen want dat heeft Hermans al zo goed gedaan 'Het boek dat alle andere boeken overbodig maakt'. Aanraders: de uitgaven van *De uitvreter*, *Titaantjes* en *Dichtertje* door Nijgh & van Ditmar met tekeningen van Joost Zwarte die als je het boekje snel doorbladert een tekenfilmpje worden. Schitterende kleine boekjes. Zie je Japi zo heel snel doodgaan :'(

Ines says

Bij een discussie over Nederlandse literatuur en wat ik nu écht moet gelezen hebben, kwam het gesprek op dit boekje. Toevallig was het ook al in huis en omdat het "maar" korte verhalen zijn durfte ik 't wel aan. Ik was toch beetje verbaasd hoe makkelijk het me af ging met lezen. Misschien lag het eraan dat ik gewoon heel erg van de verhalen zelf genoten heb. Van de manier hoe de verhalen verteld werden. Van de characters in de verhalen.

Ik vind het moeilijk om één verhaal te kiezen, wat ik het leukste vond. Allemaal hebben ze iets leuks, maar ik ben toch geneigd om "De Uitvreter" te kiezen.

In ieder geval een aanrader en dat zou ik ook zeker doen!

Bart says

Tot een week geleden had ik nog nooit van Nescio gehoord. Ik wilde graag wat literatuur in mijn moedertaal lezen, vond enkele aanbevelingen van Nescio en een gratis e-book, en ben aan het lezen geslagen.

In 3 korte novellas van elk zo'n 30 pagina's wist Nescio in mijn hoofd te sluipen met zijn simpel geschreven doch poëtisch, soms filosofische vertellingen 'Dichtertje', 'De Uitvreter' en 'Titaantjes'. Vele prachtige zinnen over de alsmaar stromende rivier en de grote goud-rode zon worden gebruikt om thema's als ouder worden en veranderen, wat je wilt zijn of doen vs. wat de samenleving van je verwacht, en de simpele, mooie dingen van het leven. Heerlijk taalsgebruik uit het begin van de 20ste eeuw en verhalen die je aan het denken zetten

en je bij blijven, waarbij de Titaantjes mijn favoriet is.

Ik ben blij dat ik de korte verhalen van deze Nederlandse zakenman - en vrij onbekende schrijver - heb gevonden!

Ik heb de versie zonder Mene Tekel gelezen.

Robin says

Een onmiddellijke favoriet. Nescio's stijl is simpel en doorspekt met spreektaal (niet 'dat hij' maar 'dat-i'). Zijn gedachtegangen en landschapsbeschrijvingen zijn prachtig. Er zitten fantastische zinnen tussen en buiten de bekende zinnen als "Jongens waren we - Maar aardige jongens. Al zeg ik 't zelf." en "Behalve den man, die de Sarphatistraat de mooiste plek van Europa vond, heb ik nooit een wonderlijker kerel gekend dan den uitvreter" kan ik het niet laten om deze allermooiste pagina uit 'Titaantjes' hier te citeren:

"En de vage verwachtingen van voeger stegen weer in mij op en het verlangen, zonder te weten waarnaar. Doch er kwam een gevoel bij, dat ik vroeger niet gekend had. Voorbij waren al die dagen gegaan en voorbij zouden nog vele dagen gaan, en al die dagen zouden mijn verwachtingen on vervuld blijven en mijn verlangens onbevredigd. (...)

Iederen dag hadden wij verlangd zonder te weten waarnaar. En eentonig was 't geworden. Eentonig werd 't opgaan van de zon en 't ondergaan en 't schijnen van de zon in 't water en 't schuiven der witte wolken. En ook de donkere luchten werden eentonig, en 't bruin en geel worden van die bladeren, en de bladerlooze kruinen en de armoedige drassige weilanden in den winter, al die dingen die ik zoo vaak gezien had en waaraan ik zoo vaak had gedacht in mijn afwezigheid en die ik zoo vaak weer zou zien, als ik niet stierf. Wie kan z'n leven doorbrengen met te kijken naar al deze dingen, die zich steeds herhalen, wie kan blijven verlangen naar niets? Hopen op een God die er niet is?

En nu bloeiden weer de brem en de sering en de appelboomen en de kastanjes en de zon had al weer fel gebrand. En vol ontroering had ik dit alles weergezien. En terwijl ik daaraan dacht, weken de vage verwachtingen en verlangens.

God leeft in mijn hoofd. Zijn velden zijn er onmetelijk, zijn tuinen staan er vol schoone bloemen, die niet sterven, en statige vrouwen wandelen er naakt, vele duizenden. En de zon gaat op en onder en schijnt laag en hoog en weer laag en 't eindeloze gebied is eindeloos 't zelfde en geen oogenblik gelijk. En breede rivieren stroomden er door met vele bochten en de zon schijnt er in en ze voeren 't licht naar de zee.

En aan de rivieren mijner gedachten zit ik stilletjes en genoeglijk en rook een steenen pijpje en voel de zon op mijn lijf schijnen en zie 't water stroomden, voortdurend stroomden naar 't onbekende.

En 't onbekende deert mij niet. En ik knik maar eens tegen de schoone vrouwen, die de bloemen plukken in mijn tuinen en hoor den wind ruischen door de hooge dennen, door de wouden der zekerheid, dat dit alles bestaat, omdat ik 't zoo verkies te denken. En ik ben dankbaar dat mij dit gegeven is. En in ootmoed pijp ik nog eens aan en voel mij God, de oneindigheid zelf.

Doelloos zit ik, Gods doel is de doelloosheid.

Maar voor geen mensch is het weggelegd dit bij voortdurend te beseffen. "

Dit vind ik één van de mooiste passages uit de Nederlandse taal ooit en alleen al deze passage maakt dat de bundel van Nescio tot de top behoort. De passage is tekenend voor de rest van de bundel, wat het geheel tot een prachtig boek maakt.

Jan says

‘De uitvreter’ kent dan wel een bekende beginzin, wat mij betreft is de rest van het verhaal tamelijk saai en fantasieloos. Het wanderer-motief is aanwezig, maar wordt m.i. niet sterk geëxploreerd. De romantiek is aanwezig, ook in de andere novellen en verhalen, in de vorm van een weemoedige inertie, die niet het echte wereldverbeteraarschap uitstraalt, maar meer een doffe berusting in het niet kunnen bereiken van te hoog gestemde idealen. Daarmee zijn kenmerken gegeven wat eigenlijk vooral in het naturalisme zijn stijlform krijgt. Dat is zeker ook pregnant in ‘Titaantjes’ het geval.

‘Dichtertje’ is een verhaal waar Nescio zo te zien flink aan heeft geboetseerd, om er een zekere poëtische inslag aan te geven. In zoverre is dat gelukt.

Het is mij niet gelukt mij ook maar enigszins te verplaatsen in de positie van (een van) de hoofdpersoon/- personen, laat staan voor iemand van hen wat empathie op te vatten; daarvan zijn de karakters zoals Nescio ze heeft getekend, ook te veel van verschoond. Zijn toon is doorlopend sober. (Zo geheel anders dan in bijvoorbeeld ‘Roemloze levens’ van Pierre Michon)

En de maatschappijkritische nootjes kraken niet heel gemeen.

‘Mene tekel’ behoort ook tot de bundel (ik las de 25e druk, 1986). JM

Marc says

Nogal particuliere stijl, die je moet leren proeven. De Uitvreter en Titaantjes blijven het best overeen. Ik weet dat dit voor velen cult-boeken zijn. Bij mij deed Nescio geen snaar trillen, vrees ik.

Bram Van Langen says

vermakelijk boek. levensbeschouwend

Betje van der Stroom says

De Uitvreter heb ik gelezen.

Kevin W. says

Een eigen stijl, simpel maar toch ook vaak poëtisch en filosofisch. Het wist me wel te bekoren.

Sommige mensen zijn zoekende en lopen verloren, anderen kunnen zich neerleggen bij het gewone bestaan en nog anderen worden nette heren.

Wie het leven het prachtigst vindt, wordt het hardst getroffen door demonen en verliest zichzelf.

Sabine says

Ik heb een versie gelezen zonder Mene Tekel, dus met de drie overige korte verhalen. Nescio kon heerlijk relativerend schrijven in prachtig ouderwetsch (mét -sch ja) taalgebruik (de verhalen zijn ruim 100 jaar oud).

De uitvreter gaat over, nu ja, een uitvreter dus, die een tijdje onderdeel uitmaakt van de vriendengroep van de ik-persoon. Naar mijn mening is dit het mooiste verhaal uit de bundel, jammer dat je die als eerste leest. Titaantjes gaat over een jeugdige vriendengroep, over jongens van 19 of 20 jaar, en de vergankelijkheid daarvan. Die jongens worden immers ook ouder. Dichtertje is een relaas over iemand die groots had willen leven, maar ten onder gaat aan het gewone en burgerlijke in zijn leven.

Nescio was een Amsterdammer die ook veel in de regio van Nijmegen verkeerde. Het lijkt erop dat hij een uitgesproken hekel aan Rotterdam had, waar hij de plank natuurlijk volledig mee mis heeft geslagen. ;) Maar ach, dat maakt zijn schrijfkunsten verder niet minder. 4 sterren.

Lotje Mak says

3.5

Nelleke says

Mooi

Wolvenkind says

Het beste wat ik ooit gelezen heb. Nu, ik ben nog jong en heb ik nog een aardige weg voor de boeg, maar iets zegt me dat dit een heel uitzonderlijk werk is in de wereld van de literatuur. De schrijfstijl is ronduit uniek en subliem. Het is een boek waarnaar je wil blijven teruggrijpen. Het verhaal over Japi is erg ontroerend. Het werk is zeker niet voor iedereen weggelegd en begrijpbaar. Misschien is er een nodige spirituele crisis uit je persoonlijk leven nodig als referentie? Nescio weet me te raken als geen ander en de thema's zijn heel belangrijk en herkenbaar voor alle denkers, wereldverbeteraars, dromers en tobbers onder ons.

Yoy says

Dit is zo'n boek waarbij je denkt: deze auteur heeft zoveel lezers die zijn werk prachtig vinden, hoe komt het dan dat er nog conflicten zijn bij mensen, in de wereld? Totaal onbevattelijk is dat.

God, schoonheid, liefde

Nescio gebruikt vaak de woorden God. Maar op allerlei manieren: hij steekt de draak met de man op een

wolkje en is duidelijk niet gelovig. Wanneer hij het woord god op een andere manier gebruikt, bedoelt hij daarmee dat onzegbare waar we tegenwoordig eerder woorden als 'schoonheid' 'liefde' 'leven en dood' voor gebruiken. Ook wat we tegenwoordig 'leven vanuit het niet-weten' noemen, bestaat bij Nescio. Heel vaak laat hij zijn personages zeggen 'ik weet het niet'. En welke basis is beter, opener, om te gaan onderzoeken, ongebonden door godsdienst, ideologie, ideeën, opinies? Zijn naam alleen al, zegt alles.

De dood

Sommige personages stappen uit het leven bij Nescio. Maar dan stappen ze er ook gewoon uit. Zoals de Uitvreter: *"Op een zomermorgen om half vijf, toen de zon prachtig opkwam, is hij van de Waalbrug gestapt. (...) 'Maak je niet druk, ouwe jongen,' had Japie gezegd, en toen was-i eraf gestapt. Springen kon je het niet noemen, had de man gezegd, hij was er afgestapt."*

Ik lees Nescio misschien op een heel persoonlijke manier als ik dit als een metafoor opneem. Zoals ik het lees, is de Uitvreter niet fysiek gestorven, maar mentaal. Hij is gestorven aan de gekte van de mensen die tijdsgebonden zijn, en die hun dagen tobbend doorbrengen. Hij stierf mentaal aan de ellende, hij deed niet meer mee, en het was de ochtend van een prachtige dag - het was de ochtend van de pracht van het echte leven.

Alle facetten van zelfonderzoek

In zijn verhalen laat Nescio alle manieren aan bod komen waarmee mensen aan onderzoek naar het bestaan doen. Van degene die zich er niets van aantrekt en meteen een rijke zakenman wordt, tot de Uitvreter die uit de eeuwige cirkel van lijden stapt. Sommigen zoeken, maar de schilder Bavink krijgt in een vervolg, in Mene Tekel, de erkenning die hij verdient, deze schilder die weet wat schoonheid is: zijn schilderijen zijn eigenlijk meesterwerken. En Bavink lacht om de heisa die de wereld daarrond maakt. Waw!

Vaak vraagt Nescio zich dingen af. We kunnen mee onderzoeken met hem. *'De zoete en pijnlijke en onbegrijpelijke weemoed, dat 't voorbij was en dat Donderdag de 30ste Juli 1896 nooit meer komen zou.'*

O help, denk je dan, hij onderzoekt de tijd, wat moeten we er inderdaad mee! Maar meteen erachteraan schrijft Nescio:

'Dat is alles.

En een vreemd gevoel van onvergankelijkheid.'

Zo. Zo komt een onderzoekende mens bij de grens van de tijd.

Deze bundel is heel erg mooi.

Dat is alles.

"En onze gedachten gingen woordeloos uit over de wereld, ver over den gezichtseinder gingen zij. En zoo vloeiden de wereld en wij beurtelings in elkaar over."

Jerobeam says

De ster van Nescio staat zó hoog in het hemelgewelf van de Nederlandse literatuur, dat heel soms mensen zich daar weer tegen verzetten. 'Wat stellen die verhaaltjes van hem eigenlijk voor?' brommen ze. Maar dat is onzin. Nescio is briljant.

De uitvreter, met de beroemdste openingszin uit de Nederlandse literatuur, is een monument, vergelijkbaar met 'De aardappeleters' van Van Gogh. Los van de tijdloze zinnen en karakters geeft het een beeld van een

heel andere tijd, een tijd van armoede. Dat was toen een heel ander begrip dan nu. Armoede was niet dat je geen geld had voor internet, of een iPhone. Armoede was dat je wegens geldgebrek zonder winterjas door de vrieskou moest, geen kolen had om het tochtige huis warm te stoken en je met een lege maag naar bed ging.

Niet dat Japi zich daar druk om maakte. Vroeger wel, 'te sappel had i zich gemaakt, hij was nu wijzer.' En hij zag de mensen piekeren.

En altijd zaten ze in angst ergens voor en hadden ze verdriet ergens over. Altijd waren ze bang ergens te laat te komen of van iemand een standje te krijgen, of zij kwamen niet uit met hun tractement, of hun plee was verstopt, of ze hadden een zweertje, of hun Zondagsche pak begon te slijten, of de huur moest betaald worden; dit konden ze niet doen hierom en dat moesten ze laten daarom. In zijn jongen tijd was i nog zoo dom niet geweest. Een sigaartje rooken, een beetje kletsen, wat rondkoekeloeren, je verheugen in het zonnetje als 't er was en in den regen als 't er niet was, en niet denken aan den dag van morgen, niets willen worden, niets te verlangen dan af en toe wat goed weer.

Bij *Titaantjes* vinden we alwéér zo'n legendarische openingszin! Nostalgisch terugzien op de tijd toen je negentien was, er zijn veel later duizenden popliedjes aan dit thema gewijd. De 'aardige jongens' van vroeger zijn na al die jaren toch keurige radertjes in de maatschappij geworden. *Too Old to Rock 'n' Roll: Too Young to Die!*

Nescio schreef proza, maar het is bijna poëzie. 'Doelloos zit ik, Gods doel is de doelloosheid.' Nescio is de Lao-Tse van de polder.

De beroemd geworden zin over 'de God van je tante' staat in *Dichtertje* en gaat over de Schepper die het ook allemaal niet meer weet. Opnieuw een verhaal vol weemoed, net als *Mene tekel*. 'De zoete en pijnlijke en onbegrepen weemoed.'

'En zoo gaat alles z'n gangetje en wee hem die vraagt: Waarom?'

Wouter Acker says

Oh Nescio. You had me at

"In den hoek zit de duivel en draait z'n snor op. Eens heb ik een vrouw hooren zeggen, een hoogstaande vrouw: 'Zoo'n vent, wat verbeeldt zich die wel? Een man die denkt dat ik verliefd zal worden, omdat i zich zelf aan een brok haar trekt, bah.' Vertrouw die vrouw niet te veel. Nu ligt ze 's nachts wakker en bijt in haar natte kussen."

Madeleine says

Wat een prachtig boek. Iedereen zou het moeten lezen.

Hannah says

Dit boek heeft me aan het concept van een uitvreter voorgesteld en kan het er nooit genoeg voor bedanken. Bedankt Nescio, een romantische held.

Aliefka Bijlsma says

These Amsterdam Stories by Nescio are absolutely wonderful. They give such great insight into "the Dutchness of being" - we think we are the center of the world, know everything, can do everything, we think we are special... but then we grow up and realize we actually aren't. We are quite mediocre, in fact. And are then stuck in this way thinking. This is very Dutch.

Nescio's Amsterdam Stories have been translated into English wonderfully. Well worth buying, and not only if you're interested in Dutch literature. Amsterdam Stories
